

Česko – Slovenské ocenění FLAMMA

Nové ocenění pro současné inspirativní dámy v oblasti práva z Česka i Slovenska i ty, kteří přispívají k diverzitě v oblasti právnických profesí, odkazuje na političku a aktivistku Františkou Plamínkovou, která pomáhala vytvářet obraz ženy jednadvacátého století.

#PRVNÍCH100LET

prvnich100let.cz

SHORTLIST NOMINACÍ NA LETOŠNÍ OCENĚNÍ:

Lucia Berdisová, vědecká pracovnice Slovenské akademie věd, Právnická fakulta Trnavské univerzity v Trnavě

Barbara Havelková, Associate Professor of Law, Oxfordská univerzita

Šárka Homfray, odborová právnička OSSOO, ČMKOS

Adéla Horáková, advokátka, právnička iniciativy Jsme fér

Adéla Hořejší, advokátka

Lucie Hrdá, advokátka

Klára Kalibová, advokátka, ředitelka neziskové organizace In Iustitia

Kristina Koldinská, profesorka práva sociálního zabezpečení a pracovního práva na PF UK

Veronika Křestánová, soudkyně Městského soudu v Praze

Lucia Madleňáková, advokátka a odborná asistentka na PF UPOL

Jana Marková, právnička v neziskové organizaci dTest

Barbora Meššová, ředitelka Ligy za lidské práva

Bibiana Mozolová, junior associate

Eva Petrová, kancelář vládního zmocněnce pro zastupování před Evropským soudem pro lidská práva

Andrea Procházková, novinářka, Respekt

Šárka Tlášková, notářka

Petra Vítková, státní zástupkyně

Ženy v právu, organizace

Lucia Berdisová

Vědecká pracovnice Slovenské akademie věd,
Právnická fakulta Trnavské univerzity v Trnavě

Lucia Berdisová o sobě hovoří jako o akademičce ve středním věku, která se věnuje ústavnímu právu a právní filozofii a snaží se aktivně vstupovat do veřejného diskurzu. „Především se snažím lidi inspirovat k rozšiřování prostoru svobody. A to vnitřní i vnější svobody, a také nejen pro sebe, ale i pro jiné. Akcentuji tím i vlastní vnitřní svobodu, neboť ta se pak projeví v tom, že ji přiznáme i druhým, a že ji přeneseme do prostoru společenských institucí,“ říká Lucia. S vnitřní svobodou podle ní také souvisí odvaha se za sebe postavit, laskavost k sobě i k druhým, kreativita, radost ze života a mnohá další dobra. „Proto si myslím, že je velmi důležité ji pěstovat na univerzitách a vědeckých institucích a celkově ve společnosti,“ dodává Lucia.

Práce Lucie Berdisové má podle nominace na ocenění Flamma, která přišla od její bývalé studentky, pozitivní dopad zejména na studentky, protože se navíc nebojí otevřeně hovořit o tom, jak "těžkou" roli mají ženy v právu. Dlouhodobě se také věnuje etice v právu a podle toho se tak i v největší míře snaží žít. „Jelikož sama nad těmito otázkami přemýšlím posouvám se, když o nich mluvím, píšu nebo když učím na hodinách ústavního práva, právní filozofie, profesní etiky a podobně, tak mám pocit, že se pak všichni a všechny posouváme spolu. Možná to jde pomalu, ale jsem přesvědčena, že ty myšlenky působí nejen na mě, ale i na mé okolí,“ říká Lucia.

„Akademická samospráva potřebovala a potřebuje lidi s progresivním myšlením, kteří podporují i studentky práva. Učitelé mají moc vychovávat osobnosti a myslím si, že zatím ženské osobnosti, které se nebojí přisunout si židli do debaty, protože mají co říct, postrádáme,“ stojí v nominaci. Jak ale sama Lucia přiznává, namísto židle v debatě se někdy setkává spíše se sexismem. „Například po přednášce o soudcovské etice za mnou přišel podnapilý soudce a informoval mě, že se mám příště obléci tak, aby bylo na co se dívat. Jindy mě zase starší profesor z jiné fakulty, kterého jsem viděla poprvé v životě, informoval, že namísto kočky bych měla mít dítě a starat se o něj doma,“ popisuje Lucia s tím, že kvůli tomu mnohdy ani nevíme, jak by přesně vypadaly naše životy, pokud by zde tento typ sexismu nebyl. „Víme ale, že by byl svobodnější a férovější. Umíme si také tipnout, že například při závěrečných jednáních o nejdůležitějším právním předpisu ve státě by nebylo třináct mužů a jen dvě ženy,“ dodává.

Ani to Lucii neubírá na humoru a nadhledu. „Oproti jiným právníčkám mám v širším srovnání silnější cit na kompromis, výrazný vztah k fantasy literatuře a nebojím se ho použít, tetování části erbu Neviditelné univerzity z Pratchettovo Zeměplochy a nápis od dcerky kolegyně - Nigdy sa nevzdávaj,“ uzavírá Lucia.

Barbara Havelková

Associate Professor of Law,
Oxfordská univerzita

Barbara Havelková je docentkou (Associate Professor) na Právnické Fakultě Oxfordské university a Tutorial Fellow in Law na koleji St Hilda's tamtéž. Dlouhodobě se věnuje otázkám genderu a práva, feministickým právním studiím a antidiskriminačnímu právu. V češtině je mimo jiné autorkou knihy Rovnost v odměňování žen a mužů, spolueditorkou a autorkou kapitol v monografii Co s prostitucí? Veřejné politiky a práva osob v prostituci a spoluautorkou Komentáře k antidiskriminačnímu zákonu. Krátce působila jako stážistka v Právní službě Evropské komise a v kabinetu generálního advokáta Poiares Madura u Soudního dvora EU. Mezi lety 2014 a 2017 byla poradkyní premiéra Bohuslava Sobotky.

„Barbara je špičkovou vědeckou pracovnící a inspirující osobností,“ stojí v nominaci na ocenění Flamma. Ve svých veřejných vystoupeních se Barbara věnuje například tomu, že v České společnosti není zatím vůbec reflektována strukturální nerovnost.

Barbara je mimo jiné spolueditorkou knihy Mužské právo. Jsou právní pravidla neutrální? Věnuje se v ní tématu feminizmu, genderu a práva. První část představuje feminizmus jako projekt,

který identifikuje a snaží se o nápravu nespravedlnosti vůči ženám. Druhá část diskutuje gender, jako analytický koncept umožňující odlišit sociálně vytvořené chápání pohlaví od toho biologického, a poukazuje na jeho užitečnost na příkladech antidiskriminačního práva a reakce práva na genderově podmíněné násilí. Závěrečná část se věnuje dvěma charakteristikám autorčina feminizmu – antiesencialismu a strukturalismu.

Šárka Homfray

Odborová právnička OSSOO,
ČMKOS

Šárka je odborová právnička, která usiluje o odstraňování genderových nerovností, stereotypů a diskriminace zejména na pracovním trhu. O nerovném zacházení a diskriminaci přednáší, publikuje a veřejně se vyjadřuje. Kromě toho se snaží lidi ve svém okolí motivovat k tomu, aby znali svá práva a nebáli se ozvat, pokud jsou porušována. „Aby si nenechali všechno líbit, zejména pokud je právo na jejich straně. Kromě toho se snažím trochu narušit zažitá představy o odborech a odborářích, ale i o pracovním právu jako nezábavné disciplíně, ve které stačí umět dát výpověď,“ říká právnička, která tak má velmi široký záběr aktivit mimo odborové právní poradenství.

Fenoménu práce se Šárka nevěnuje jen z právního hlediska, ale v širších, primárně sociologických, souvislostech. Velkým tématem pro ni například je zákon o státní službě. „Když jsem začala školit státní zaměstnance a zaměstnankyně problematiku státní služby, velmi mě překvapila zpětná vazba. Zákon je složitý, oni jako státní zaměstnanci v něm mají řadu úkolů, ale vesměs jim nikdo nic do té doby nevysvětlil. Uvědomila jsem si, že jako "dělnice práva" takto můžu zprostředkovat své odborné znalosti lidem, kteří je potřebují k orientaci ve svém denním životě, a to je pro mě silný impuls k další práci,“ říká. I proto si podle svých slov nejvíce váží té části své práce, kterou by mohla nazvat jako osvětovou.

Kromě pracovního práva se v publicistické práci zaměřuje také na genderovou nerovnost, vysokou zátěž pracujících žen, sandwichovou generaci a v poslední době také na téma žen v politice.

V rámci právní pomoci Šárka také zastupuje členy a členky před soudem. „Zde vnímám jako nevýhodu tu skutečnost, že nemám advokátní ani koncipientickou průpravu – před příchodem na odbory jsem působila jako zástupkyně ředitele odboru legislativy na Ministerstvu dopravy, což je zcela odlišná disciplína. Rovněž pokud mohu soudit, někteří soudci a soudkyně (a pochopitelně i advokáti protistrany) mi tento nedostatek dávají poněkud najevo. Snažím se své rezervy překonat samostudiem a účastí na soudních jednáních v pozici veřejnosti a nenechat se tím odradit. Vesměs se mi to zatím daří, minimálně neprohrávám spory z procesních důvodů,“ dodává.

Adéla Horáková

Advokátka, právnička iniciativy Jsme fér,
jednatelka platformy PROUD

Adéla se prvních 12 let své kariéry zaměřovala na právo EU a obchodní právo. Jako advokátka pracovala pro významné mezinárodní advokátní kanceláře. Rok byla také na pozici Pro Bono a Diversity Manager a řídila v této oblasti všech 20 evropských poboček firmy Dentons. „Podařilo se mi spolu s kolegy z týmu nastartovat téma a postavit základy, na kterých diverzita a inkluze v Dentons stojí a dále se rozvíjí,“ říká Adéla. Po advokátní dráze a managementu diverzity se naplno vrhla do práce pro organizace zabývající se právy LGBT osob.

Dnes spolupracuje s kampaní "Jsme fér" na otevření manželství gay a lesbickým párům v České republice. „Naším cílem je být první zemí z post-komunistického bloku, která uzákoní manželství pro všechny. Tedy už ze samotného charakteru iniciativy plyne jedinečnost mé role. Ta v iniciativě spočívá v tom, že poskytují právní rady (jak interně, tak veřejnosti, která se na nás obrací, v poslední době často v souvislosti s vládními opatřeními proti pandemii a dopadům na duhové rodiny),“ říká Adéla. Také v platformě PROUD pracuje jako právní poradce v souvislosti s různými tématy od ochrany před diskriminací, rodičovství, přes vzdělávání až po přípravu smluv. „Role, kterou plním profesně, mi umožňuje inspirovat lidi na dvou úrovních. První je čistě osobní.

Ve veřejné debatě není mnoho otevřeně queer žen, a už vůbec ne ve světě práva a politiky,“ říká Adéla. Její druhou rolí je pak inspirace na poli politickém. „Zatímco v otázkách rasismu (zejména antisemitismu) jsme již aspoň teoreticky jako společnost přijali za své normy toho co je a co není v souladu s těmito hodnotami, u svobody a rovnosti LGBT+ lidí se tyto normy stále formují, zvláště ve východní Evropě. Je to výborná příležitost projít si znovu jako společnost i na osobní úrovni testem demokracie,“ dodává Adéla.

Sama se během své kariéry setkala s překážkami souvisejícími s tím, že je žena a s tím, že je queer žena. „Na počátku kariéry před 16 lety jsem si těch překážek nebyla moc vědoma nebo jsem je vnímala jako něco nevyhnutelného. Postupem času jsem si jich začala víc všimnout, dekonstruovat jejich zvnitřnění, uvědomovat si, že je možné je odstranit, že se ten problém netýká jen mně,“ říká s tím, že různé bariéry zažívá mnoho žen i LGBT+ lidí. „Předsudečný nedostatek respektu k našim schopnostem. Dvojitá bariéra v postupu způsobená rodičovstvím. Nedostatek ženských vzorů. Zažila jsme mnoho LGBT+ kolegů a kolegyně, kteří nebyli out,“ vyjmenovává Adéla jen některé z bariér, které jako advokátka viděla v praxi, upozorňovala na ně jako manažerka diverzity nebo s nimi bojuje i nyní jako právnička iniciativy Jsme fér.

Adéla Hořejší

Advokátka

Adéla se jako advokátka vyznačuje výjimečnou empatií a citlivostí. Soustředí se na lidská práva ve zdravotnictví a v oblasti rodinného života. Afinita k oběma těmto právním oblastem není náhodná – její citlivost pro spravedlnost v širokém smyslu a respekt k lidství každého člověka jí velmi rychle umožnila identifikovat právní a společenské deficity současného systému právních norem a jejich aplikace. To vše v oblastech, které jsou sevřeny společenskými stereotypy, které Adéla s tvrdohlavostí sobě vlastní boří nejenom sofistikovanou právní argumentací, ale též empatií, pochopením a v neposlední řadě silnou intuicí.

V oblasti reprodukčních práv Adéla bojuje zejména proti porodnickému násilí na ženách a usiluje o humanizaci porodnictví, a to jak prosazováním systémových změn, tak i v individuální rovině. Zastupuje ženy, kterým bylo zabráněno ve svobodném rozhodování o vlastním těle a dítěti během těhotenství a porodu, ženy kterým byly prováděny zákroky bez informovaného souhlasu a byly ponižovány, ženy, u nichž nebyla respektována jejich autonomie. Ve sporu se státem o domácí porody zastupovala před Evropským soudem pro lidská práva Alexandru Krejzovou a před národními soudy obhajovala trestně stíhanou porodní asistentku Ivanu Königsmarkovou. „Platí-li, že "na okrajích nebývá narváno", lze se spolehnout na to, že zde na okraji bude Adéla Hořejší. Svou touhu brát se za ideál lidských

práv realizuje za jakýchkoliv okolností, i pokud je ve své snaze osamocena a stojí-li proti názorové či společenské přesile. Zejména oblast porodní asistence jí vděčí za to, že v současné době porodní asistentky nabývají stále větší nezávislosti a jejich role ve společnosti posiluje," stojí v nominaci na ocenění Flamma s tím, že by bylo nesprávné její snahy zarámovat jako jednostranný "aktivismus". Stejným způsobem Adéla přispívá k lidskoprávní osvětě mezi lékaři (a porodníky zejména) nejenom na seminářích a kurzech, ale rovněž zastupováním lékařů a lékařek v civilních i trestních řízeních. Obdobně v oblasti rodinného práva se snaží o prosazení přístupu, který pohlíží na oba rodiče jako na rovnocenné pečovatele, a který v končeném důsledku pomáhá rodiče podpořit ve vzájemné dohodě, a tím naplnit potřeby dětí.

I když je podle mnohých Adéla výjimečnou právničkou, sama neuvažuje kompetitivně. „Snažím se vidět v každém člověku potenciál, ne konkurenci a slabosti. Věřím, že cesta je v přijetí rozmanitosti a integrace a celistvosti a ve vnímání druhého. Inspirujeme se přeci všichni a ve všech vztazích, v nichž se pohybujeme, a mohou to být i drobnosti podle toho, co každý v daném okamžiku prožívá, které mohou mít zároveň silné dopady," dodává.

Lucie Hrdá

Advokátka, spoluzakladatelka iniciativy Bez trestu

„Mluvím tak, že jsem slyšet. Nejsem zticha, říkám nepříjemné a ošklivé věci nahlas a budu je říkat tak dlouho pořád dokola, dokud se nepohneme dále a Česko přestane bagatelizovat sexuální, sexualizované a domácí násilí a jeho oběti,“ říká Lucie Hrdá, advokátka a jedna z nejviditelnějších Češek, které se zabývají i velmi citlivými tématy, jako je násilí na ženách nebo znásilnění.

Lucie se nebojí zasadit o změnu tam, kde není spokojená se zaběhlými pořádky, informuje širokou veřejnost a stojí si za svými názory. Její zaměření nedávno vyústilo v platformu Bez trestu, díky které společně s dalšími právníčkami a expertkami bojuje proti sexualizovanému a domácímu násilí. „Podporuji oběti trestné činnosti, aby se nebály využívat svých práv a chci, aby se lidé dozvěděli o tom, jak se obětem závažných trestných činů žije, jak prožívají trestný čin, jeho následky a soudní procesy,“ říká Lucie.

Kvůli své práci se ale bohužel setkává s výhrůžkami a nadávkami, které jí chodí, když publikuje nějaký článek nebo s ní vyjde rozhovor. „Jakmile je někdo veřejná feministka, část národa to nese těžce. Před půl rokem mě málem fyzicky napadl rozčilený

soudce, když jsem bránila klientku s post traumatem před stykem s pachatelem těžkého týrání – klientka se z toho pohledu dekompenzovala a skončila na psychiatrii, nicméně, svoje jsem prosadila a ochránila ji,“ popisuje.

Kromě toho se Lucie snaží ukázat ženám, že advokacie je pro ně skvělé místo, kde se dá skloubit svoboda, rozhodování, práce a rodina. „Zároveň se snažím povzbuzovat koncipientky, aby se nebály myslet samostatně, dělat právo, které je baví, a podporuji ženy v advokacii,“ dodává. Sama to v tomto ohledu neměla v minulosti lehké. „Kdysi mě odmítli zaměstnat v jedné velké trestní kanceláři s tím, že mou práci znají, vědí, že jsem lepší než jejich zaměstnanci (jejich slova), ale jsem žena (opět citace),“ popisuje.

Klára Kalibová

Advokátka, ředitelka neziskové organizace In Iustitia

Klára se už při studiu na vysoké škole začala profesně věnovat tématu ochrany lidských práv „Snažím se své okolí přesvědčit o tom, že všichni se rodíme rovní ve svých právech, nikoli příležitostech, a nikdo nesmí být napaden pro to, kým je,“ říká advokátka. . Poslední větu také zvolila za motto organizace In IUSTITIA, kterou před dvanácti lety založila, a která zdarma poskytuje sociálně-právní podporu obětem předsudečného násilí. „Začínali jsme ve třech lidech, nyní spolupracuji s téměř dvaceti kolegyněmi a kolegy. Klára tak svojí pílí a nasazením vytvořila organizaci, která jako jediná v republice pomáhá lidem, kteří se stali oběťmi násilí z nenávisťi. Kromě pomoci v terénu se zasazuje i o systémové změny a informovanost o této právní oblasti. In IUSTITIA ročně pomůže téměř čtyřem stovkám lidí z celého Česka.

„Zásada nediskriminace a právo na spravedlivý proces pro mě nejsou prázdnými pojmy. Věřím, že každý je schopen rozumem a srdcem překonat předsudky a nesnášenlivost vůči lidem jiné barvy pleti, víry, sexuální orientace či zdravotního stavu. Snažím se ostatní motivovat k tomu, aby jinakost a různorodost více oceňovali, než haněli,“ popisuje Klára s tím, že i proto se snaží ostatním kolegům a kolegyním představit svět obětí trestných činů a lidí, kteří si právní pomoc nemohou dovolit, a motivovat je k práci pro bono. Kromě vedení organizace působí jako advokátka, a tak aktivně prolíná svět ziskový a svět neziskový a snaží se své znalosti a dovednosti využít tam, kde to považuje za nezbytné.

Zastupovala například zpěváka Radoslava Bangu v případě online předsudečné šikany, které byl vystaven poté, co aktivně protestoval proti hudebnímu ocenění neonacistické kapely Ortel.

Kromě lidského přístupu je zároveň uznávanou odbornicí. „Dlouhodobě se snažím propojit právní praxi s právním, kriminologickým i dalším sociovědním výzkumem. Tam, kde odborná data chybí, se snažím je získat, podpořit výzkum a podílet se na něm,“ říká Klára. Významná je například její analýza rozsudků trestného činu znásilnění, která upozorňuje na stereotypní přístup justice k obětem sexuálního násilí. Aktuální je také výzkum LifeCycle of Hate Crime, věnující se konceptualizaci předsudečné trestné činnosti v praxi aktérů trestního řízení. Klára je aktivní jak na národní úrovni (podílela se například na přípravě zákona o obětech trestných činů), tak na mezinárodní (spolupracuje s Organizací pro bezpečnost a spolupráci v Evropě/ODIHR, Agenturou pro základní lidská práva č Evropskou komisí). Je členkou správní rady International Network against Hate Studies a v roce 2014 se stala držitelkou ceny Alice G. Masarykové za přínos k ochraně lidských práv.

Sama Klára se kvůli své angažovanosti stala terčem útoků. „Pachatel mi vyhrožoval smrtí a znásilněním. Dovoluji si tvrdit, že tyto útoky by mě nepotkaly v takové intenzitě nebo takového charakteru, pokud bych nebyla ženou a pokud bych nepracovala ve prospěch obětí předsudečného násilí. S důvěrou jsem se obrátila o pomoc na policii a soud. Ti mi však stejně jako v případě mnohých dalších napadených žen neposkytli odpovídající ochranu. O nutnosti ochrany expertek, lídryň, soudkyň, novinářek a dalších veřejně činných žen je potřeba veřejně mluvit“ říká. Právě proto se snaží o to, aby ve společnosti nemělo místo předsudečné násilí.

Kristina Koldinská

Profesorka práva sociálního zabezpečení a pracovního práva na PF UK

„Kdo zná Kristinu Koldinskou, ví, že její svět netvoří jen ten pracovní (v němž je extrémně úspěšná - ve velmi mladém věku se zaslouženě stala profesorkou práv), ale také svět skládající se z pomoci chudým, z medializace témat týkajících se chudoby žen, pomoci starým nebo opuštěným lidem, dětem z vyloučených lokalit a podobně,“ stojí v nominaci expertky z Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze na ocenění Flamma. Kristina od roku 1997 pracuje na katedře pracovního práva a práva sociálního zabezpečení, kde vyučuje oba předměty a garantuje a vyučuje kurzy zaměřené na evropské aspekty sociálního práva, a to i zahraničním studentům v kurzech LLM.

Témata, která jsou jí blízká, propaguje Kristina zejména akademickou formou. Publikuje, přednáší doma a za hranicemi a je členkou mezinárodní sítě právních odborníků v boji proti diskriminaci a rovněž mezinárodní sítě MoveS. Kristina se tématům rovnosti žen a mužů, sociálního práva EU, koordinace sociálního zabezpečení a sociální pomoci věnuje také vlastní prací pro komunitu Sant Egidio. Chodí navštěvovat seniory do domovů důchodců, chodí za lidmi na ulici rozdávat jídlo, promluvit si s nimi o jejich problémech, pomáhá jim je řešit a mnoho dalšího. Kristina Koldinská tak o problémech společnosti jenom nemluví, ale konkrétně je i žije, a to velmi vědomě a silně, čímž je mnoha ostatním příkladem.

„Profesorka Koldinská je vynikající pedagožka, která se aktivně zasazuje v oblasti, která je důležitá k zabránění vyloučení znevýhodněných osob, v boji s chudobou a pro zajištění důstojnosti péče o seniory a zdravotně postižené. Z její práce a působení na právnické fakultě je patrné, že má pro svou práci nadšení, které se zakládá na pevných vnitřních hodnotách a přesvědčení o významu ochrany lidských práv,“ stojí v nominaci na ocenění Flamma s tím, že je ze své pozice skvělým vzorem pro mladé právničky, které by se o tyto oblasti zajímaly v budoucí praxi, ale dokáže o důležitosti své specializace přesvědčit i ty, kteří by jinak tuto oblast práva považovali za zbytnou.

Veronika Křestánová

Místopředsedkyně Městského soudu v Praze

Pracovní nasazení a nadšení, snaha dobrat se podstaty věci a pochopit ji, hledání logiky, vnímání v kontextu. Tak definuje expertka na duševní vlastnictví, autorské právo a ochranu osobnosti Veronika Křestánová oblasti, ve kterých se snaží inspirovat své okolí.

Práci vnímá jako mozaiku, která jako celek vytváří určitý obraz. Její osobní skládačka je přitom profesně velmi pestrá. Téměř třicet let se věnuje pedagogické činnosti včetně výuky studentů jiných studijních oborů než právo, osmnáct let působila v advokacii a jedenáct let je soudkyní. Poslední čtyři roky jako místopředsedkyně nejvytíženějšího soudu v zemi. Před odchodem do justice byla rozhodcem Rozhodčího soudu při HK ČR a AK ČR a členem Arbitrážní komise Rady pro reklamu. „Ctím poctivé řemeslo, s pokorou přistupuji k moci, kterou jsem byla nadána, vnímám význam nejen samotného rozhodnutí, ale i odůvodnění, usiluji o vysvětlení a předvídatelnost rozhodnutí, jsem přesvědčena, že i srozumitelnost (důvodů) rozhodnutí je sestrou důvěryhodnosti justice, jistě se mám – nejen v tomto směru – v čem zdokonalovat,“ říká Veronika.

Za svou odbornou práci získala titul Právník roku 2014 v kategorii Právo duševního vlastnictví. Ostatně se také podílela na rekodifikace autorského zákona, který byl koncem tisíciletí nezpůsobivý života.

„Až díky úzké skupině odborníků, kteří působili současně jak na právnických fakultách, tak v praxi, a mezi které jsem mimo jiné spolu s dr. Holcovou a prof. Telcem patřila i já, se podařilo předkladatele přesvědčit o potřebě radikální změny,“ zmiňuje jeden ze svých profesních úspěchů.

Své práci Veronika obětuje a věnuje mnohé. S nadsázkou říká, že i porod dcery si „naplánovala“ na sobotu. Pokud jde o profesní překážky, odnáší si z nich zejména ponaučení, že pocit křivdy je destruktivní. „Pro další fungování je třeba buď smíření se se situací (nikoli pocit porážky, ale skutečné přijetí situace, srozumění s ní), nebo nesmíření se a pak je ale třeba radikální řez, odříznutí se (tlustá čára), protože jinak se člověk sám „zadusí“,“ dodává Veronika.

Lucia Madleňáková

Advokátka a odborná asistentka
na PF UPOL

„Nedávám si cíle, k nimž bych se upínala a systematicky se snažila je naplňovat. Je však pravdou, že již v období svého dospívání jsem si řekla, že bych chtěla být nesmrtelná. Nejdříve jsem si myslela, že budu spisovatelka a přes svá díla budu nesmrtelná,“ popisuje Lucia Madleňáková. Nakonec ale využila jiné příležitosti, která k ní přišla a stala se právníčkou. Dnes působí jako odborná asistentka na Katedře správního práva PF UPOL, na této fakultě je také garantkou a lektorkou předmětu Street Law, jehož náplní je výuka právní gramotnosti na základních a středních školách. Také vede Studentskou právní poradnu, v níž je také supervizorkou studentských dvojic.

„Zjistila jsem, že se mohu stát nesmrtelnou, pokud budu svoji práci dělat kvalitně a zapálím ve svých studentech ten oheň, kterým sama hořím – láskou ke správnímu právu. Že i po letech snad na mne mohou vzpomínat jako na tu, která je inspirovala k výběru profese a zaměření, které vykonávají,“ říká Lucia. Jako vyučující se věnuje studentům i nad rámec svých povinností, například jako koučka týmu pro Lidskoprávní moot court. „Pokud tedy inspiřuji, pak inspiřuji k jinému pohledu na správní právo – že (jak píše autoři Jiného práva) právo není jen souborem právních norem, je to intelektuální radost, kreativita, vášně a dobrý pocit.“

Zejména tehdy, když se mi podaří naplnit i účel mého druhého povolání – advokátky – a já klientovi pomohu vyřešit pro něj do té doby neřešitelný problém,“ dodává.

Kromě toho působí jako advokátka v AK Slabý Mazačová a jak sama říká, v neposlední řadě je také matkou dcery, která je ve svém věku čtyř let je upřímným obrazem své matky. „Snažím se být inspirativní pro ni v tom, jak lze život žít. Hodnocení samozřejmě přijde později, takže zda se mi to podařilo, zjistím až za několik let,“ uzavírá Lucia.

Jana Marková

Právnička v neziskové organizaci dTest

Jana je zářným příkladem, že i brzy po studii může člověk dosáhnout velkých úspěchů. Od roku 2018 pomáhá spotřebitelům v právní poradně časopisu dTest. Poté, co dokončila právnickou fakultu v roce 2020 se tam stala vedoucí právní poradny a vede tým dvaceti poradců. Spolu s nimi chrání slabší, konkrétně spotřebitele před nekalými praktikami některých obchodníků. „Práci vnímá jako poslání, které s láskou předává i nám, kolegům. Je nám vždy k dispozici, stará se o nás a udržuje přátelskou atmosféru,“ stojí v nominaci na ocenění Flamma.

„Snažím se inspirovat laiky, k tomu, aby právu dali šanci – aby pro ně nebylo tím nejhorším a nejméně srozumitelným. Doufám také, že inspiruji svým přátelským přístupem k zaměstnancům a kolegům. Vědí, že je podpořím a nepostavím se k nim zády. Mnoho z nich se mě ptá na moje právní názory a zkušenosti,“ říká Jana. Mimo pracovní činnost též publikuje a její články jsou velmi přínosné pro spotřebitele.

Podle svých kolegů je Jana skvělým vzorem. „Učí nás též v přístupu k lidem, protože umí vysvětlit, proč se daný člověk dostal do pasti (i opakovaně) a umožňuje nám toto pochopit,“ stojí v nominaci. Sama mnohdy s lidmi v nouzi souzní. Ve svých 8 letech zažila exekuci, do níž upadl její otec.

„Krátce na to začala prohlašovat, že bude studovat práva,“ říká přítel Jany s tím, že chápe problémy, které právo přináší běžným lidem. „Vždy všem pomáhá a málokdy hledí sama na sebe,“ dodává.

Jana se také snaží o osvětovou činnost i skrze mediální platformu Právo21, kde píše články pro studenty a též pro spotřebitele. Současně působí na Právnické fakultě Masarykovy univerzity v rámci doktorského studia.

Barbora Meššová

Ředitelka Ligy za lidské práva

Barbora neboli Baša je právnička, která dlouhodobě pracuje s uprchlíky a cizinci na Slovensku a působí v Lize za lidská práva. Ta byla poměrně brzy od založení postavená na expertíze mladého ženského právníckého týmu. I proto Barbora vnímá nominaci zejména jako kolektivní. „Pracujeme s cizinci z různých zemí. Inspirujeme naše okolí, aby vnímalo cizinky a cizince jako běžnou a obohacující součást naší společnosti. Naši klienti jsou často tací, kteří si právní pomoc nemohou dovolit pro nedostatek finančních prostředků, avšak jejich právní spor je mimořádně zajímavý z pohledu rozvoje aplikace práva v dané oblasti,“ popisuje Barbora.

Po vystudování práv se Barbora dostala do organizace Člověk v ohrožení. Od roku 2006 do roku 2012 působila v Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) na Slovensku. Je spoluautorkou slovenského komentář k zákonu o azylu a nyní působí jako předsedkyně a ředitelka Ligy za lidská práva. „Jelikož jsme občanské sdružení a ne advokátky, jsme omezené v tom, v jakých řízeních můžeme klienty jako právničky zastupovat,“ říká Barbora s tím, že právě pro rozšíření kapacit pro bono právní pomoci v této oblasti rozvíjí spolupráci i s různými advokátními kancelářemi.

„Naši expertizu a pracně vybudované knowhow sdílíme a šíříme zdarma, v zájmu rozvoje práva a kvalitní pomoci klientům v naší oblasti,“ dodává. Nadto s kolegy a kolegyněmi dlouhodobě spolupracují s azylovými klinikami na vysokých školách a usilují o inspiraci mladých právniček a právníků.

Liga za lidské práva se mnohdy angažuje ve velmi vypjatých případech. „Asi největší dopad měly případy, kde jsme museli žádat o předběžné opatření soudu, ESLP nebo i Výboru OSN pro práva dítěte. Takové intervence znamenaly, že se podařilo úspěšně klienty ochránit před vyhoštěním. V mnoha případech se nám po několikaletém právním zastoupení a opakovaným žalobám podařilo získat azyl nebo doplňkovou ochranu. Nebo jsme uspěli v řízení o zajištění a díky nám byly klienti propuštěni na svobodu z nezákonného zajištění,“ vyjmenovává Barbora. O klienty a klientky se zajímá jako o lidi se všemi potřebami a na případy nahlíží holisticky. „V Lize se snažíme najít způsob, jak skrze právní prostředky najít pro člověka řešení. Neomezujeme se na řízení, ve kterém se cizinec nachází, resp. ve kterém ho aktuálně zastupujeme, ale hledíme na všechny možnosti, které nám nabízí právní řád,“ dodává.

Barbora také zmiňuje, že se jako tým mladých žen, právniček, ona i kolegyně pravidelně setkávaly s diskriminačním nahlížením. „Nejednou jsme se setkali s podceňováním paradoxně ne ze strany klientů, kteří často pocházejí ze zemí, kde je postavení žen mnohem těžší, ale právě ze strany představitelů a představitelk orgánů veřejné moci,“ říká. Možná i díky své statečnosti Liga získala například ceny za obhajobu lidských práv od amerického velvyslance, od občanského sdružení Člověk v ohrožení, od ministra zahraničí USA a naposledy v roce 2019 výroční cenu Nadace Orange.

Bibiana Mozolová

Junior Associate

Ocenění Flamma je otevřeno také mladým nadějným právníčkám, které inspirují bez ohledu na to, jak čerstvý diplom mají. Jedním příkladem je Bibiana Mozolová. Vrstevníci ji označují jako praktickou advokátku s akademickými ambicemi. Zvládá nejenom rozvíjet v advokacii svou expertizu specialistky na právo hospodářské soutěže v národním a evropském kontextu, ale také se věnuje rozvoji právnických dovedností aspirujících právníček a právníků. Bez nároku na jakoukoliv odměnu organizuje pro studenty práva soutěž International Negotiation Competition, pomáhá Slovenské Asociaci Amerického Fotbalu v rámci právní a odborné agendy a v neposlední řadě pomáhá a vyučuje civilní právo procesní na právnické fakultě Univerzity Komenského. „Je skutečně neocenitelným přínosem, inspirací nejen pro své kolegy a její okolí. Ale je také esencí odpovědnosti a kvalitního poskytování služeb podle hodnotami advokacie a jejího poslání,“ stojí v nominaci na ocenění Flamma.

Sama Bibiana si cení zejména toho, že pomohla na Slovensku rozběhnout International Negotiation Competition. „Věnovala jsem se tomu naplno, koučovala jsem tým, pomáhala s mentoringem a vedle toho jsem jako koncipientka makala na zadáních a požadavcích kanceláře. Mnohokrát to bylo únavné, jindy frustrující, ale nevzdala jsem to,“ popisuje.

Svou prací se snaží inspirovat hlavně budoucí generaci právníků, resp. právníček. „I v našich podmínkách začíná být právníká profese aktivnější směrem k ženám, avšak v mém podání je to o přidané hodnotě práva, jako živého organismu, tak jak jej chápou zakladatelé slavného českého právníckého blogu Jiné právo,“ říká.

Bibiana patří současně k právníkům, kteří se nebojí kritizovat bezpráví ani v rámci vlastního stavu. Pomáhá například v rámci svého volného času najít spravedlnost v otázkách dodržování a posílení právního státu, zvláště v pandemické situaci, kdy je nutné si udržet nadhled a principiální pozici bez ohledu na servilitu institucí. „V žádném případě nechci žít a pracovat ve společnosti, kde se děje bezpráví, proto navzdory všemu, vždy budu proti takovému systému bojovat, i když to znamená například jít i proti vlastní stavovské organizaci,“ uzavírá.

Eva Petrová

Právnička v kanceláři vládního zmocněnce pro zastupování České republiky před Evropským soudem pro lidská práva

---

Právnička Eva Petrová se již dvacet let intenzivně věnuje dětským právům, a to nejenom při obhajobě před Evropským soudem pro lidská práva a následné implementaci jeho rozsudků při práci v Kanceláři vládního zmocněnce pro zastupování ČR před ESLP, ale o právech dětí, jakož i o dalších lidskoprávních problematikách dlouhodobě přednáší na univerzitách, na Justiční akademii, píše o nich do odborných časopisů. Je také členkou vládního Výboru pro práva dítěte a Sdružení opatrovnických soudců a na Právnické fakultě Masarykovy univerzity vyučuje seminář Praxe řízení před Evropským soudem pro lidská práva. Kromě toho se Eva podílela také na publikaci „Mužské právo. Jsou právní pravidla neutrální?“, která je příspěvkem do debaty o tom, zda současné nastavení našeho právního řádu má stejné dopady na ženy a muže, a to článkem „Čekání romských žen na odškodnění za nucené sterilizace“.

Rozhodně patří mezi ženy, které se o zlepšování stavu práv dětí v České republice zasloužily za poslední dekády nejvíce, a to i právě proto (nebo přesto), že Eva není tolik veřejně známá – pracuje totiž tiše, trpělivě a houževnatě, aniž by se zviditelňovala nebo se veřejně chválila. O to větší inspirací pro mnohé ženy právničky může být,“ stojí v nominaci na ocenění Flamma.

Andrea Procházková

Novinářka, Respekt

Andrea patří k úzké skupině novinářů – právníků, a díky tomu dokáže zcela unikátně pokrývat právní oblast v českém mediálním prostoru. Nominace na ocenění Flamma o ní hovoří jako o velmi schopné, inteligentní a odvážné ženě, která se i v mladém věku dokázala prosadit. „Ukazuje, že být právničkou znamená, že kromě profesionality a znalosti je také důležité starat se o svět jako celek. Je ideální ženský model,“ stojí

v nominaci. Sama Andrea si dopad své práce s pokorou uvědomuje. „Tak trochu všichni jsme pro někoho vzorem či inspirací. Ať už děláme cokoli, vždy se někdo dívá – mladší sestra, přátelé, studenti, spolupracovníci,“ říká.

Když Andrea nastoupila do týdeníku Respekt ve 21 letech, byla zároveň studentkou pražské právnické fakulty (kterou aktuálně dokončuje). „Dodnes se mi stává, že mladší studentky práv za mnou chodí a říkají, že je předtím nenapadlo, že po právnické fakultě by nemusely dělat jen tradiční právnické povolání, ale že mají také jiné možnosti. Některé z nich jsou už dnes na stážích v českých médiích, nebo se na taková místa po škole chystají. Proto se snažím předávat především mladým lidem a především ženám, že pokud mají právní vzdělání, jedno z míst, kde se jim bude hodit, jsou také média,“ říká.

Během své práce pro Respekt se zviditelnila například investigativním pátráním týkající se hradního kancléře Vratislava Mynáře, který se snažil (korespondencí či na schůzkách po restauracích) u soudců Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu zjišťovat, jak budou rozhodovat v případech týkajících se zájmů prezidenta Miloše Zemana. „V tak mladé demokracii jako je ta česká mnoho témat a postupů stále neprošlo veřejnou diskuzí. Podobné neformální kontakty, jaké praktikoval Vratislav Mynář, mohly být do té doby považovány laickou veřejností za přijatelné, jelikož nikdo neříkal, že tomu tak není. Když jsme téma v Respektu v lednu 2019 tedy popsali (a následně se přidala také další média), bylo jasné, že přijatelné z hlediska dělby moci nejsou. A když už víme, že takové chování není přijatelné a vhodné, víme, že by se také nemělo opakovat. Také věřím, že mnoho soudců do té doby nepřemýšlelo nad tím, jak v takové situaci vlastně reagovat – volá vám někdo z hradní kanceláře a chce se sejít, je to v pořádku? To je pro mě (mimo jiné) novinařina,“ popisuje Andrea.

Sama Andrea klade důraz na etickou rovinu právnické novinářiny. „Novinář s právním vzděláním znamená povinnost psát z hlediska práva fakticky (a terminologicky) správně a zároveň předávat právní problémy laikům srozumitelně. Najít balanc je občas poměrně složité, ale usiluji o to, protože to je podle mého názoru má přidaná hodnota v mediální sféře,“ uzavírá.

Šárka Tlášková

Notářka

„Do všeho, co dělám, dávám kousek sebe,“ říká Šárka Tlášková, která měla notářství předurčeno. „Letos je to dvacet let od chvíle, kdy jsem začala pracovat v notářství. Neoficiálně to ale bylo mnohem dřív. Moje maminka byla notářkou a moje babička pracovala u notáře od roku 1940,“ popisuje pražská notářka. „Svou práci vykonává zodpovědně, ale zároveň také srdcem, v němž má mimo jiné dostatek prostoru pro svou rodinu,“ stojí v nominaci na ocenění Flamma. Sama Šárka říká, že si s lidmi hlavně povídá. „Zadání, se kterým se na mě jako na notářku obrátí, upřesňuji rozhovorem s nimi. Předkládám možnosti a návrhy řešení. Ale rozhodnout se musí sami. Často se mi otevřou a vypráví mi neuvěřitelné příběhy svých životů. Občas se sama sebe ptám, jestli mám na čele napsáno „vrba“. Nejsem typická právnička v kostýmku, i když perly kolem krku nosím ráda,“ říká.

Činnost Šárky Tláškové se nevztahuje pouze na vedení její notářské kanceláře, nýbrž také na publikační činnost a působení v Mezinárodní komisi Notářské komory ČR, kde uplatňuje mimo jiné svou brilantní znalost několika světových jazyků. Je spoluautorkou komentáře k zákonu o zvláštních řízeních soudních, části týkající se řízení o pozůstalosti, podílela se spoluautorsky též na publikaci Náklady řízení.

Od roku 2013 zasedá za české notáře v Generální radě Unie latinského notářství. V současnosti zasedá také za české notáře v pracovní skupině Rady evropských notářů (CNUE) k revizi Nařízení o dědictví.

Notář má být podle názoru Šárky Tláškové pokorný, laskavý, lidský a empatický. „Snažím se taková být. Snažím se každý den udělat aspoň jeden dobrý skutek. Věřím, že co člověk do světa vyšle, to se mu vrací. Věřím v dobro v lidech. Občas se se zklamu a narazím. Ale vždycky zase vstanu a jdu dál,“ říká s tím, že se snažím nedržet se zajetých kolejí, jakkoli jsou pohodlné. V kanceláři také vychovává mladou generaci, které se podle svých slov snaží předávat morální a životní hodnoty, laskavost a optimismus.

Právě životní optimismus Šárky Tláškové je pro její okolí nakažlivý. Stejně jako empatie a cit. „Je potřeba poslouchat nejen rozum, ale i srdce. Velmi dlouho jsem se ve své práci i ve svém životě řídila převážně rozumem. Ale ani ta nejdokonalejší řešení vymyšlená čistě rozumem nefungují. Musí totiž mít i něco navíc. Čím jsem starší, tím víc naslouchám pocitům. Možná je to intuice, zkušenost, nevím ... Snažím se dělat věci tak, aby mi v nich bylo dobře. A snažím se, aby lidem kolem mě bylo dobře,“ říká s tím, že se za 20 let notářské praxe naučila lidi nesoudit, ať už se situace zvenku jeví jakkoli. „Naučila jsem se, že každý člověk má nějaké trápení, i když na něm třeba není vidět,“ dodává.

Petra Vítková

Evropská pověřená žalobkyně u Úřadu evropského veřejného žalobce

---

Petra Vítková patří do elitní skupiny státních zástupců, kteří se stali evropskými pověřenými žalobci u Úřadu evropského veřejného žalobce. Je tak v první linii boje proti podvodnému čerpání financí z rozpočtu Evropské unie. V justici působí od roku 2003, byla také v Eurojustu na pozici vyslaného národního experta při českém zastoupení. Účastnila se řady zahraničních konferencí a seminářů týkajících se její specializace, absolvovala rovněž výměnnou stáž v Portugalsku. Je členkou Unie státních zástupců, aktuálně členkou výkonného výboru a předsedkyní vzdělávací komise. Působí jako lektorka Justiční akademie v oblasti daní a zajišťování majetku.

Kariéra Petry ukazuje, že práce státní zástupkyně může mít širší rozměr. „Byla bych ráda, kdybych byla v tomto směru inspirací nejen pro své kolegy a kolegyně. Posuzovat, na kolik se mi to daří, přísluší skutečně spíše jiným,“ říká sama Petra Vítková. Svě kolegy inspiruje odborností i tím, jak neustále pracuje na jejím zvyšování. „Je pracovitá, činorodá a odhodlaná – neusíná na vavřínech. Je také lidská, čestná a pokorná, jedná s každým s úctou, není povýšená, reprezentuje, snaží se naplňovat ideály zástupkyně veřejné žaloby. Ačkoli kariérně postupuje, zůstává sama sebou,“ stojí v nominaci na ocenění Flamma.

Petra se specializuje na hospodářskou trestnou činnost, zejména na trestnou činnost daňovou – v této oblasti je zařazena do sítě

státních zástupců v tzv. "teamu Kobra", sdružujícím mezirezortní specialisty na její odhalování. Dlouhodobě se zabývá tématem zajišťování majetku v trestním řízení, je autorkou odborné publikace věnující se zajišťování nástrojů a výnosů z trestné činnosti.

Sama Petra říká, že v české justici vítězí odbornost a kvalifikace nad případnými genderovými předsudky. Přesto zažila situace, kdy jako žena přišla do nově vytvořené, převážně mužské, vysoce odborné pracovní skupiny. „Pro ženu může být těžší prosadit se, musí předvést 'silnější výkon' než mužští kolegové, aby byla vnímána rovnocenně. Přitom je těžké jak ženskost neztratit, tak se neuchýlit k jejímu 'zneužití', říká s tím, že se jí osvědčil upřímný otevřený přístup, jasné vymezení hranic vtupu, vyřikání si případných nedorozumění pokud možno bez emocí, snaha pochopit důvod některých reakcí.

Překvapivě častěji Petra naráží na genderový problém v osobním životě. „Jsem vdaná, mám dvě dospívající dcery. Naše rodina se navenek nejeví jako 'typická'. Mám časově exponovanější zaměstnání než můj manžel, proto je to on, kdo s dcerami chodil častěji k lékaři, vodil je do školy, ze školy atp. Tyto vnější projevy nevypovídají nic o skutečném vnitřním uspořádání naší rodiny, tím méně o našich vzájemných vztazích, na které jsem velmi hrdá. Přesto poměrně často všichni čtyři narážíme na negativní reakce okolí spočívající zjednodušeně v tom, že prostě 'musím být špatná matka,“ říká. Často si přitom vzpomene na Petra Jiráta, dlouholetého státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze a někdejšího vedoucího oddělení, na kterém Petra působila. „Naučil mě nebrat si osobně zbytečnosti. Ukazoval mi svým příkladem, jak je důležité se nebát. A že nejdůležitější je zůstat sám sebou. Byla bych šťastná, kdybych cokoliv z toho dokázala poslat zase dál,“ uzavírá Petra.

Ženy v právu

Organizace

Hlavní myšlenka, na které platforma Ženy v právu stojí, je, že problémům a výzvam se čelí lépe, pokud se můžete opřít o know-how a podporu lidí, kteří vám rozumí. „Jinými slovy, věříme v sílu komunity. V případě Žen v právu se zaměřujeme na ženy právničky, protože máme zkušenost s tím, jak umí být právnícké prostředí hierarchické a individualistické. Proto je konkrétně tady komunita extrémně potřeba,“ říkají zakladatelky platformy, právničky Lucie Ottinger, Tereza Kunertová, Kristýna Benešová, Bára Bečvářová a Teodora Drašković.

Dnes má facebooková skupina Žen v právu skoro tři tisíce členek, které se na sebe obracejí se zajímavými tématy k diskuzi, s prosbami o pomoc nebo s pracovními a jinými příležitostmi. „Ženy v právu jsou skvělou iniciativou, která propojuje mladé a začínající právničky ze všech oborů se zkušenými, místo, kde se dá poradit, safe space pro právničky a místo pro setkání a networkingu,“ stojí v nominaci na ocenění Flamma.

Kromě komunitních projektů Ženy v právu pilotují externí spolupráci s organizacemi Konsent a Amnesty International za účelem poukazování na nedostatečnost současné definice znásilnění v trestním zákoníku a snahy o změnu tak, aby znásilnění bylo definováno absencí souhlasu.

Dvě ze zakládajících členek, Lucie Ottinger a Kristýna Benešová se také aktivně zapojily do vzniku platformy Bez trestu, která bojuje proti zlehčování sexualizovaného a domácího násilí.

Podle zakladatelek Žen v právu v Česku stále vyrůstáme ve velmi definovaném genderovém prostředí, kde nás okolí neustále posuzuje, zda zapadáme do obecných představ o naší roli ve společnosti. „Žena, která se ozve proti nevhodným poznámkám na její vzhled či chování, je považována za hysterickou bez špetky humoru. Žena, která se snaží uspět v mužsky dominantním prostředí, je často nucena přebírat atributy chování, které ji nemusí být vlastní. Mnoho žen v určitém věku končí na pomyslném žebříčku, neboť mají rodiny, a bohužel je stále ve společnosti silně zakořeněné, že starost o rodinu je úlohou ženy. Zároveň ale ženám nevyházíme vždy vstříc, aby mohly tuto starost o rodinu skloubit s prací, a právnícké prostředí tak nepřicházelo o mnohé velmi schopné a talentované právničky,“ říkají s tím, že už jen možnost sbírat podněty a vzájemně si otevírat oči je pomocí a inspirací. „Těší nás zpětné vazby od žen, které nebyly příliš spokojené se svým dosavadním pracovním nastavením, přišly na některou z našich akcí, poznaly další zajímavé ženy, poslechly si jejich příběhy, otevřelo jim to oči a rozhodly se změnit své pracovní působíště,“ dodávají.

Platformu Ženy v právu také silně formují příběhy žen, které zažily a zažívají mnohé nespravedlivé překážky, neboť to ukazuje, že jsou obdobné platformy potřeba. „Velmi často se navenek setkáváme s tím, že si okolí není takových nespravedlivých překážek vědomo, dokud na ně někdo jiný neupozorní. A proto, jak již bylo zde zmíněno, i pouhá možnost sdílení může být tím prvním krokem k řešení,“ uzavírají zakladatelky projektu.